

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

5/94

Veysel GÜLTAŞ
Nuri ONAT
Prof.Dr. Mihri MİMİOĞLU
Dr. Galip UZUNCA

Mehmet ORHAN
Nacl TUNÇ
Hüsnü AYDOĞMUŞ
Altan İLTER

Murat YAY
İsmail BEYDEMİR
Ş.Necmi ÖZER

ÖDENMEYEN DERGİ BAĞIŞLARI (30-4-1994)

162) Salih Yergin	: 300.000.-TL	255) Kemal Aktaş	: 200.000.-TL.
165) Murat Öztürk	: 300.000.-TL	258) Celalettin Ayaydın	: 240.000.-TL.
177) Sabahattin Erol	: 240.000.-TL	260) Emsal Akgün	: 240.000.-TL.
180) Saim İter	: 240.000.-TL	261) Selami Yapıcı	: 300.000.-TL.
181) Mustafa Genç	: 180.000.-TL.	264) Mebrure Ertürk	: 300.000.-TL.
184) Neşe Koçar	: 200.000.-TL.	265) Ayten Erdoğan	: 200.000.-TL.
188) Vedat Alpaslan	: 300.000.-TL.	267) Dr. Hamit Soylu	: 40.000.-TL.
189) Gülcan Gündüz	: 100.000.-TL.	271) Mehmet Aktaş	: 40.000.-TL.
192) Fahri Özer	: 300.000.-TL.	272) Turgut Karadağ	: 140.000.-TL.
201) Aydın Dirlık	: 300.000.-TL.	273) Hamit Müderrisgil	: 140.000.-TL.
202) Hüseyin Kaya	: 300.000.-TL.	277) İsmail Karakaş	: 310.000.-TL.
208) Suat Niksarlı	: 240.000.-TL.	278) Ahmet Gündüz	: 360.000.-TL.
219) İsmet Dursun	: 40.000.-TL.	280) Serpil Cömert	: 240.000.-TL.
221) Mehmet Alper	: 240.000.-TL.	283) Atilla Özcan	: 200.000.-TL.
227) Adnan Ertürk	: 240.000.-TL.	285) Ali Özcan	: 160.000.-TL.
231) Cavit Kılıççöte	: 240.000.-TL.	286) Ergun Uzunoğlu	: 200.000.-TL.
233) Veli Yıldız	: 240.000.-TL.	294) Bedrettin Korkmaz	: 150.000.-TL.
234) Hasan Kılıç	: 240.000.-TL.	299) Kemal Yılmaz	: 80.000.-TL.
235) Hakan Atalay	: 240.000.-TL.	315) Nuran Demirel	: 70.000.-TL.
241) Adnan Binyazar	: 200.000.-TL.	342) Y. Ferhat Bilgin	: 200.000.-TL.
244) B. Hasan Karataş	: 210.000.-TL.	358) Ertuğrul Erbakan	: 300.000.-TL.
251) Dr. Güner Bilgin	: 200.000.-TL.	368) Şehabettin Özer	: 35.000.-TL.
252) M. Ali Çelik	: 200.000.-TL.	383) Saadettin Koçer	: 100.000.-TL.

DUYURU

Ödenmeyen dergi bağışları ödeninceye kadar dergimizde yayımlanacaktır. Buna özen gösterilmesi ve 1994 YILI

**DERGİ BAĞIŞLARININ 300.000.-TL.
OLARAK GÖNDERİLMESİ DUYURULUR.**

Kapaktaki fotoğraf, Müderris Hüseyin Efendinin torunu Şehit Jet Pilotu Yüzbaşı Bekir Aksoy tarafından 1966 tarihinden önce Ağın'ın havadan çekilmiş bir fotoğrafı olup, Ağın'lı hemşehrilerine bir hediyesidir. Uçuş görevlerinden bir kısmını, bugün Keban Barajı'nın suları altında kalan Karasu ile Murat'ın birleştiği mıntıkaya isabet ettirmek suretiyle, aynı zamanda bu bölgede bulunan memleketini havadan ziyaret etmeyi çok seven, bazende onlara akrobatik hareketlerle heyecanlı dakikalar yaşatan bu Şehit Yüzbaşımızı rahmetle anarız.

1- Hozakpur Deresi, 2- Hekamat, 3- Vahşen Yolu, 4- Hoplar, 5- Pağnik Yolu, 6- Osmanbraşı, 7- Andiri Deresi.

ağın

**DÜŞÜN ve SANAT
DERGİSİ MUHABİRLERİ**

İsmail BEYDEMİR
Gürol KORKMAZ
İ. Cengiz YÜCEL
H. Cüneyt ÖZKUL
Rahmi SERTTAS

• Ağın
• Malatya
• İzmir
• Ankara
• Elazığ

BASINDAN

Sahibi
AĞIN Kültür ve Dayanışma Derneği
Adına

Dr. VÂKIF ÖZKUL

*

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

*

Yazı Kurulu
Nihat ASYALI
Dr.Vâkif ÖZKUL
Nihat İSPİR
Rüştü ASYALI
Muammer NİKSARLI
Zafer GENÇAYDIN
Halit HOCAOĞLU
Veysel GÜLTAŞ
İlhami TURAN
Mete ÖZAN

*

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

*

Yazışma Adresi
Necatibey Cad.Uysal Apt. No: 20/16
Tel: 230 11 54 06430-ANKARA

*

PTT 101843 NOLU
Çek Hesabı

*

Gönderilen yazılar yayınlansın
yayınlansın iade edilmez ve telif
ücreti ödenmez
Bu dergide yayınlanan yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

*

DERGİMİZ AYDA BİR ÇIKAR
Yıl: 4 Sayı: 33
MAYIS-1994

Dizgi: Mes-pa Dizgi - 230 84 71
Baskı: Alp Mat.San.Ltd.Şti - 231 33 81

*

BİZE SEVİ GEREK

İnsanımıza acımasızlığın, duyarsızlığın, bağnazlığın, ayrımcılığın dayatılmak istendiği bir dönemden geçiyoruz. Umut tükeniyor mu yoksa? Yine de insanın, umutsuzluğun değil umudun insanı olduğunu söylemekten başka umarımız yok gibi.

Sevgiyi çoğaltarak, bağnazlığa karşı akli, savaşa karşı barışı savunarak, yalansız bir dünyanın özlemine niçin yaşama geçiremiyoruz? Tarihten gelen farklılığımızı zengin bir kültür mirası olarak özümlemek gerekirken bu ayrımcılık neden?

Oysa düşün ustalarından Sabahattin Eyuboğlu'nun deyişiyle, bu ülke topraklarında hem eriyip hem de eritmedik mi?

Daha dün büyük aydınlarımızdan Halikarnas Balıkcısı, "Yüzlerce kardeş ülkenin birarada yaşadığı Heredot çağının insanları bugün yaşamış olsaydı, insanların bir yerden bir yere gitmek için her gün pasaport alması gerekirdi" diye geçmişimizden gelen barışı, sevgiyi, kardeşliği vasiyet etmemiş miydi bize? Anadolu'nun geçmişinden bugüne kadar yaşamış ulusların birbirlerine sevgiyi miras bıraktıklarını, bugün bile şiirinde, öyküsünde, takısında, türküsünde, kiliminde, çorabında sevgiyi yansıttığını neden göremiyoruz?

O "mavi gözlü" dev adam. "Yurtta sulh, dünyada sulh" diyerek tüm insanlığa seslenmemiş miydi? İlk çağlardan bu yana özgürlük ateşini yakanların aydınlığını hiç kimse söndürememiştir. Odun ateşinde yakılsalar bile. Eğer bu doğru olsaydı dünyaya sürgit karanlık egemen olurdu. Bugün din temelinde insanı akılcılıktan uzaklaştırıp bağızlığa çekmek isteyen zihniyetin temsilcileri, tanrının, insanların sevgi ve hoşgöründen ne denli uzaklaştığını görüp kendi adına yapılan bu cinayetlerin kendini üzdüğünü görmüyor bile.

Sen, doğanın bize verdiği aklı, anlayışında belirlenen "korkutucu" ve "insanları birbirlerine boğazlatıcı" tanrı inancının yerine, iyilik, cömertlik ve sevgi kaynağı olan, tüm insanları bir orman kardeşliğinde toplayan bir tanrının var olabileceğini kabullenemiyorsun bir türlü. O zaman çekil aradan. Tanrının, senin aracılığına gereksinmesi yok. Varsa yoksak kendi adına ipoteklediğin sahte cenneti! Ve sen, din bezirganı! Türkmen dostu. Anadolu ereni Yunus'un. "Yetmiş iki millete / Aynı gözle bakmaz isen / Kıldığın namaz / Namaz değildir" sözünü duymuyorsun bile!

Ehram giysileriyle ekranlara çıkıp intikam çılgınları atan ... Yaşamımızın yarısı, varlığımızın yüz akı, çocuklarımızın ak sütü kadınıımızı, yetmiş yıllık taze gelini, bolluğun, bereketin simgesi Anadolu kadınıımızı bin beş yüz yıl önceki çöl bedevinin kara çarşafına saramazsın!

Ulusal dirilişin şahlanışına top mermesi taşıyan, tarlada koşan, emeği yoğuran, demokratik kazanımlarıyla dünyayı kıskandıran, çalışkanlığı ve üstün nitelikleriyle bizi

paylaşan kadınlarımıza, aydınlığın giysisini çıkarıp karanlığın simgesi kara çarşafı giydiremezsin!

Gücün yetmez buna.

Ülkemizin ümmet toplumundan çıkıp kimliğini bulduğu ulusal birikimi yok sayıp, kendi toprağının ülküsünden, kendi ulusunun insanından uzaklaşıp "Bedir'in aslanları" na övgü düzen zihniyet!

Bir daha, bir daha, bir daha sesleniyoruz. Bu ülke insanının yetmiş yıllık birikimi, Anadolu insanımızın sağduyusu ve onun zinde güçleri buna izin vermeyecektir.

Boşuna telaşın!

Sen, cennete davetiye çıkaran hayalci!

Ölümün adresi belli değil.

Oysa yaşamın adresi belli.

İşte insan. İşte dünya...

Sen, karanlığın peşinde kulaç atan!

Ben insanım... Senin karanlığın değil, bize sevi gerek. Senin gözü dönmüş çılgınlığın değil, bize barış gerek...

Yüreğin var ise sana türküler ustası Ruhi Su'nun dizeleriyle sesleniyorum.

"Ne mutlu bize ki insan doğmuşuz

İnsan sevgisini gerçek
bilmişiz"

Veysel GÜLTAŞ
Ceza Yargıcı

MEDYA NEDİR?

Nuri ONAT

İnsanın görme duygusunun zayıflaması, ne büyük yoksunlukmuş. Bunun sıkıntısını, bir yılı aşkın bir süre çektiğim için şimdi daha iyi anlıyorum. Düşünün bir kez, bir yılda bir kitap okuyamamak, kimi şeyler karalayamamak ne demektir ... Bu, ekmek, su gibi, hava gibi yaşamsal bir gereksinmedir. Bu, kolay kolay katlanılacak bir şey değildir, doğrusu, Neyse ki bu yoksunluktan kurtulmanın sevinci de var insan için. Buna, bir bakıma umudun gerçekleşmesi demek daha doğru olur sanırım.

Konumuza gelelim. Şu son zamanlarda bir medya sözcüğü sardı ortalığı. Toplumun belleğine de iyice yerleşti. Hem de herkesin soluğunu kesercesine. Öyle ise, bu denli yaygınlık kazanan, bu denli etkileyici medyanın anlamı, gücü nedir?

Sözlüklere başvurduğumda, doyurucu bir tanım bulamadığımı söylemek zorundayım. Büyük Larousse Ansiklopedisine baktım tanım şöyle: "Médiat, Germen İmparatorluğunda, yurtluğunu doğrudan imparatorlardan almayan prensin adı. O prense verilen ad." Bu tanımın bugünkü Médiat ile hiç bir ilgisi

yoktur. Aynı Ansiklopedinin aynı sayfasında bir tanım daha var. Bu tanımda sözcüğün sonundaki "t" harfi atılmış. Her iki sözcük de Fransızca, Filolojik bir konu olduğu için dokunamadım. Tanım şöyle: "İletişim sözünün eşanlamlısı." Bu tanım da doyurucu değil. Türk Dil Kurumunun Fransızcadan Türkçeye çevirttiği Fransızca-Türkçe Sözlük'teki tanım da şöyle: "Dolaylı yoldan, dolaylı." Bu tanım da açık değildi. Ne demek, "Dolaylı yoldan, dolaylı." Yani araya kimilerinin girmesiyle olan. Bulanık da olsa bir şeyler var gibi ama; ben sevmedim. Bu durumda başvuracağım tek kaynak kalmıştı : Kitaplar. Kitapları taradım, satır aralarında tanım değil de, tanıma yarayacak kimi araçların adlarını gördüm. Böylece medyanın iyi diyebileceğim bir tanımını yaptım. Bu tanım şöyle formüle edilebilir : "Medya, basın, yayın, radyo, televizyon, faks, telsiz gibi araçlarla topluma haber ve bilgi ulaştırma." "

Gerçekte önemli olan tanım değildir. Önemli olan medyanın işlevsel (fonksiyonel) gücüdür. İşte şimdi bunlara değinmek istiyorum.

Bilgisiz, görgüsüz, toplumsal sorumluluk duygusundan yoksun bir medya ağı, deveyi pire, habbeyi kubbe yapabilir. Böylece de toplumu, katmanları aldatabilir. Üstelik, propagandayı, reklamı aşan durumlarda canavarlaşan medya, özellikle ekonomik konularda çok insafsızdır.

Yukarıda dediğim gibi, bilgisiz, görgüsüz, toplumsal sorumluluktan yoksun bir medya ağı, çok kötü sonuçlar doğurabilir. Kışkırtılmaya hazır olanları suç işlemeye sürükleyebilir. Böyle bir medya ağı, gerçeğin yerine yalanı, doğru olmayanın yerine safsatayı, bağnazlığı, kaba kuvveti oturtabilir. Bunlar, her gün gördüğümüz ya da işittiğimiz doğal olaylardır.

Bu olaylardan bireyi ve toplumu en az dokuncayla (zararla) kurtarmanın yolu, duygusallığa yenilmeden sansasyonelliğin ağına düşmeden olaylara sağduyu ile, nesnellığe bağlı onurlu bir ağırbaşlılıkla yaklaşmak gerekiyor. Bu saydığımız nitelikleri taşıyan kişi, kendisini de, toplumu da korumuş olur. Bunun başka yolu yoktur, demokratik sistemde.

Denilecektir ki, "medyanın bu kadar dokuncaları var da, iyi yanı hiç yok mu." Olmaz olur mu? Elbette ki var. Hemde çokça var. Medya bize dünyanın her yerindeki olayları anında bildiriyor. Dünyadaki bilimsel ve teknolojik gelişmeleri hemen o gün duyuruyor. Yeni bulguları keşifleri ve bunların olumlu sonuçlarını vakit geçirmeden sunuyor. Böylece de görüş açımızın genişlemesine, sonuç olarak insanı duygularımızın pekişmesine yardım ediyor.

Medya, demokratik yaşamın vazgeçilmez ögesidir. Bugün medya, politikacıların, işadamlarının yatak odaları'na kadar girebiliyor. Özellikle İngiltere, Amerika'da ki skandallar, gün geçmiyor ki medya araçlarına yansımaları. Bu açıklık, saydamlık karşısında yalan söylemenin, aldatmanın, oyalamanın yeri, gün geçtikçe daha da azalıyor. Medyayı eleştirmek, onu güçlendirmek demektir. Medyanın güçlenmesine, serpilip yayılmasına yardımcı olunuz.

GÜZEL AĞIN'ın CAN DOSTLARI

Kurban Bayramınızı

en içten duygularla kutluyor;

"Sağlık, mutluluk ve barış içinde, nice

bayramlar herkesin olsun" diyoruz.

AĞIN
KÜLTÜR ve YARDIMLAŞMA
DERNEĞİ

Not: Hemşhçerilerimizin çoğunluğu Ankara Dışına çıkacağından bayramlaşma toplantısı yapılamayacaktır.
Ağın

ÖLÜLERE AĞIT

Kesildi yine
Anaların sütü
Yırtıcı pençesinde
Alıcı kuşun
Düştü birer birer
Turna sürtürü
Ahım tutar mı kıyanları?

Gündüzler ağlaşır
Gerdek gecesi
Görmeyen ölülere
Gece almaz koynuna
Utanır
Anaların yüreğinden
Tel duvak
Gelin çağında
Toprağa girenlerden

Ne zaman bitecek
Acılarla söylenen ağıtlar
Hep türkü mü yakılacak Ölülerin ardından

Veysel GÜLTAŞ

GÜLÜMSE ARTIK

Göründü karanlığın sonu
Çık artık kabuğundan
Senin bu yaşam senin bu güneş
Koş koş artık

Ellerin niçin gökte?
Sen çalışır başkası yerken
Günler yaşamını tüketmeden
Sor sor artık

Fırsat verme yüzüne
Esirgeme sözünü namussuzdan
Onurdur bizi biz yapan
Konuş konuş artık

Şah damarından vuracaksın
Acıyı dokuyanların
Gemilerini yak da gel
Yürü yürü artık

Kimbilir hangi düşün peşinde
Onlar bizim çocuklarımız
Gülüşleri eksilmesin yüzlerinden
Gülümse gülümse artık

Veysel GÜLTAŞ

SAĞLIKLI YAŞAM

Prof.Dr.Mehmet Mihri MİMİOĞLU
Hac.Üni.Fen Fak.Biy.Böl.Beytepe
ANKARA

Toplumun sağlığı devletin en büyük hazinesidir. "Eşsiz önderimiz ATATÜRK bu sözleri 65 yıl önce söylemişlerdi.

Bu yazımda size çok önemli bir sağlık sorunumuz olan şişmanlıktan sözedeceğim. Önce konuyla ilgili ata sözleri üzerinde duralım.

1.Başını serin, ayaklarını sıcak, mideni yarı dolu tut. (RUS)

2. Öğle yemeklerinden sonra biraz dinlen, akşam yemeklerinden sonra yürü. (LATİN)

3. Uzun süreli aşırı beslenme yaşamı kısaltır,. kısa süreli ise uzatır. (İTALYAN)

4. Uygulanacak en etkili ilaç perhizdir. (İTALYAN)

5. Meyve ve sebzeli yemek müzikli bir ziyafet gibidir. (ARAP)

6. Yeterince bir yemek zengin bir ziyafetten daha sağlıklıdır. (İNGİLİZ)

7. Ekmek ve peynir sağlıklı yaşamın ilacıdır. (FRANSIZ)

8. Sofrada midelerini tıka basa dolduranlar mezarlarını dişleriyle kazmış olurlar. (RUS)

9. Tıkanma, ıkınma, sıkınma. (TÜRK)

İzlenimlerime göre gelişmekte olan ülkelerde en korkunç hastalık şişmanlıktır. "Bir dirhem et bin ayıbı örter" ata sözüne inananlar ne yazık ki, çoğunluktadır. Oysa kadında ve erkekte hem sağlık hem de güzellik açılarından en korkunç hastalıkların nedeni şişmanlıktır. Lezzetli yemeklerimiz genel olarak çok yağlı olanlardır. O yağlar vücudun yalnız göbek ve kalçalarında değil, kalp ve damarlar gibi, çok önemli organlarımızda da birikerek onların işlevlerini yapmalarına engel olur, değerli insanlarımızın genç yaşlarında telef olmalarına neden olurlar. Onları düzenli bir şekilde yemeli spora ağırlık vererek zararlı etkilerini yok etmeliyiz. Lezzetli yemekler uğruna hastalık ve ölüm risklerine katlanmak akıl kârı olmasa gerek.

Aşırı kiloluların eklemeleri görevlerini yaparken zorlanırlar. Safra keselerinde taşlar oluşur. Mide ve barsak rahatsızlıkları kaçınılmaz bir hal alır. Kadınların göğüslerinde ve genital organlarında kanser riski artar. Erkeklerde prostat ve böbrek kanseri olasılığı yaygın bir hal alır.

Şişmanlık kalıtsal da olabilir. Ama daha ziyade bilinçsiz beslenme sonucu oluşur. Bu çok önemli hastalık ancak dengeli beslenme ve spor yapmakla önlenabilir. Şişmanlık genel olarak vücuda alma ve

vücuttan atma arasında denge kurularak zararsız hale getirilebilir.

Doğal olarak vücudumuz hiç durmadan, çok düzenli bir şekilde çalışmaktadır. O düzene hayran olmamak mümkün değildir. Onun değerini bilenler, ağız zevkinin etkisine kapılarak aşırı yağlı ve şekerli besinleri sofralarında dengeli olarak bulundurlar.

Okuyucularıma ailemden iki örnek vermek isterim. Babam bir ilde posta ve telgraf müdürü idi. Akşamları işten çıkar, arkadaşlarıyla buluşur, sağlıksız mezelerle rakı, sigara içerdi. Geç vakitlerde eve gelir, kızarmış yağlı etleri, pilavları yer, yatak odasına giderdi. 52 yaşında kalp yetersizliğinden öldü.

Annem ince yapılı, beş vakit namazını kılan, dört çocuklu, evin tüm işlerini yüklenmiş, fedakâr bir ev hanımı idi. 95 yaşında öldü.

Ülkemizde yemekler genel olarak çok tuzlu ve yağlı yemeklerdir. Üzücü davranışlar, hareketsizlik, tansiyon yüksekliği kalp krizlerini arttırmaktadır.

Geçen gün bir sınıf arkadaşım ile karşılaştım. Bak şimdi şu tenis kulübüne gidiyorum, sen de gel biraz hasret giderelim dedi. İyi ama ben oturamam ya masanın başında ya da hareket halinde olmalıyım dedim.

Sağlıklı yaşamdan söz ederken biraz da sarmısağın olumlu etkilerini anlatalım. Henüz 6-7 yaşında iken, kapı komşumuz bir musevi ailesinin çocukları arkadaşım idi. Evlerine gittiğim zaman ağır bir sarmısak kokusuyla karşılaştım. Ülkemizde, hoş olmayan kokusu nedeniyle, bir çok yararlı bitkiyi soframızda bulundurmamak istemeyiz. Oysa yapılan incelemelere göre insanlar 4.000 yıldan bu yana ondan yararlanmaktadır. Bu bitki kan dolaşım bozukluklarını düzene koymakta, kanser olasılığını önlemektedir.

Sarmısak mide ve deri hastalıklarını daha önemlisi kolesterolü yok etmekte, kan basıncını düzene koymaktadır. Amerika'da fareler üzerinde yapılan bir araştırmaya göre, onlara sarmısak yedirilmiş, arkasından kanser hücreleri verilmiş hastalık yapma riskinin %70 azaldığı saptanmıştır. Sarmısak mide ve deri hastalıklarını da yok etmektedir.

Vücudumuzun yararına 200 değişik madde içeren bu bitki kanı sulandırmakta, damar tıkanıklıklarını önlemekte, erkeklerin seks gücünü arttırmaktadır.

Bunca olumlu etkisine rağmen sarımsağı soframızda bulundurmamamız büyük bir kayıptır. Öğle yemeklerinde onun bir iki dişini yiyor, ağız kokusunu yok etmek içinde maydonoz yiyor ve birkaç tane karanfil çiğniyorum.

Yerinde söz söylemesini bilen, özür dilemek zorunda kalmaz.

Fatih SULTAN

ÇAL UDI

Makam : Hicaz
Beste : Dursun Karaca

Vurdukça mızrabını udunun tellerine
Sel gibi aktı gönlüm mazinin ellerine
Selam olsun bu akşam o gençlik yellerine
Çal udi belki bu son fasıldır durmadan çal.

Sanma ki o nağmeler çıkar yalnız tellerden
Vurdukça mızrabı ne sesler akar kalplerden
Vuslat beklerken çoğu hicran düşer dillerden
Çal udi belki bu son fasıldır durmadan çal.

Bir hayatı yansıtır tellerdeki her nağme
Kimi baharındayken sevdalı bir divane
Kimi hazanında ak saçlarla tam virane
Çal udi belki bu son fasıldır durmadan çal.

Döküldükçe nağmeler udundan perde perde
Bu akşam anılarla buluştum ben her yerde
Lâkin beni terkeden güzelim yıllar nerde
Çal udi belki bu son fasıldır durmadan çal.

Mızrabın uda değil vuruyor tâ kalbime
Bir sel gibi akıyor nağmelerin gönlüme
Çok görme meşklerini hazandaki ömrüme
Çal udi belki bu son fasıldır durmadan çal.

Dr. Galip UZUNCA

DOKUN BANA

Dokun bana,
Pul pul sıcak kanım
Dokun bana,
Kalubela'dan beri insanım.

Bakma öyle yüceden
Gel yamma sekilen
Dokun, aydınlık boşalsın
Sıcacık ellerinden.

Dokun bana,
Düzlük olsun yokuşlar
Dokun bana,
Kavga değil, barış var.

Sevgi dolu bu kucak
Kapım şifa, evim ocak
Mevlâna misali yüregim
Dünyamızı ısıtacak.

Dokun bana,
Ellerin çoğalsın, çoğalsın
Dokun bana,
Yalnızlığım yalnız kalsın.

Dokun bana,
Dokunsana.

Mehmet ORHAN
Ankara - 1984

GEL

Gel demeden gelme,
Özlemine doyamam.
Acıdan arın da gel,
Erdeme barın da gel,
Şarkılarla, heyratlarla,
Doludizgin atlarla gel.

Gel demeden gelme,
Yalnızlığı duyamam.
Kaygıdan süzül de gel,
Mutlu giyin, gül de gel,
Kasırgayla, sellerle,
Tuşlarla, tellerle gel.

Gel demeden gelme,
Beklemeye duramam.
Yalnızlığı duyanda gel,
Özlemine doyanda gel,
Ezgilerle, türkülerle
Göğsünde ak güllerle gel.

Mehmet ORHAN

Ankara - 1982

BİR BAŞKANI UĞURLARKEN

Nacl TUNÇ

Hani Bir Özdeyiş vardır; GİTMESEKDE, GELMESEKDE O KÖY BİZİM KÖYÜMÜZDÜR. İşte gurbette olan Ağınlı'lar için bu özdeyiş ne kadar uygun.

Her Ağın'lı gibi, 30 yılı aşkın süre sılamdan uzak-tayım. Nevarki yurdun her yerinde tatil yapma olanağım varken, senede 1 aylık tatilimi Ağın'da geçiririm.

Neden mi ..? Ağın'ı ve Ağınlı'yı çok seviyorum.

Sayın Mehmet AYDIN'da bizlerden biri idi. Emekliliğini müteakip malum Ağınlı'larca hizmete davet edildi, ancak günümüzün çirkin Politikasını anlamış olacaktı".. Ben politikadan anlamam, yerel yönetimlerde hiç deneyimim yok, bu nedenle beni mazur görün".. demesine karşın, aylar süren ısrar üzerine, Belediye Başkanlığına talip oldu. Hizmet için elinden geleni yaptı, ancak Belediyenin bütçe olanağına göre en iyi hizmeti vermeye çalıştı.

Bu zaman sürecinde o malum Ağın'lılar, nedense Sayın Mehmet AYDIN aleyhinde kampanyalar yürüttüler, AĞIN DERGİSİNDE çıkan bir yazıyla işi bırakmasını istediler. Oysaki Bir Belediye Başkanının görevden alınması şartları vardır, bu gayri ciddi kaleme alınan karalama kampanyasının içyüzünde yatan nedenler neydi;

Söyliyeyim".. Sayın Mehmet AYDIN Belediye

Başkanı olacak o malum Ağın'lılara kişisel menfaatler sağlayacak düşüncesi içindeydiler. Ancak umdukları gibi olmadı".. Zira Ağın Belediyesi Bir DERİ FABRİKASI DEĞİLDİ, Mehmet Aydın'da Deri Fabrikası Müdürü değildi.

Sorarım sizlere, Günümüzde Dürüst, tarafsız ve arkasında hiçbir şayibe bırakmayan böyle erdemli şahsiyetlerin, sayısal olarak adedi nedir.?

Sayın Mehmet AĞABEYİM, Sen alınının akıyla geldin, alınının akıyla da gidiyorsun, çok iyi biliyorum ki, senin döneminde de Belediyenin bütçesinde ".. Milyonluk istimlak parası olsaydı, en az Sadi KAPISIZ kadar ilçene hizmet getirirdin, kaldığı Sadi Bey için'de, o sayıları parmakla gösterilecek kadar az olan sözde Ağın'lılar".. KOMİNİST" dememişlermiydi.

Bu yazıyı seni seven yüzlerce Ağın'lının hislerine tercüman olarak kaleme aldım. Umarım AĞIN DERGİMİZ, aynı tarafsızlığı ile aynı sahifesinde yayımlama yüceliğini gösterir.

Sayın Mehmet AYDIN; Bizler Ağın'lılar olarak tarafsız ve dürüst yönetimle çam sakızı çoban armağanı yaptığın hizmetinden memnunuz. Hizmetini bizlere helal et ve bu içten yazımızı bir ONUR belgesi kabul et.

Bundan sonraki yaşamında sana sağlık ve mutluluklar diliyoruz.

GÜLE GÜLE.

ÖĞRETMEN ABDULLAH LÜTFİ BEY

-V-

Nuri ONAT

Abdullah Lütfi Bey içinde yaşadığı toplumun geri kalış nedenlerini araştırır. Osmanlı ile Batılıyı karşılaştırırken, bir şeyler sezinmiştir. Hiç kuşku yok ki, bir süre, aradaki ayrımları kesin çizgileriyle saptayamamıştır. Bu nitelikli bir bocalama, herkesin başına gelebilecek olaylardandır. Ama o, süreyi uzatmamış, kararı vermişti. "Bu ayrımları iyice öğrenebilmek için Fransızca öğreneceğim." demiş ve öğrenmiştir. Başka bir deyimle, gerçekçi dünya görüşüne bilinçle, istenç gücüyle sabır ve inatla yönelmiş, sarılmıştır. "38 yaşındayken Fransızca öğrendim." diyor. Abdullah Lütfi bey, demek ki bu işi, 1887 yılında başarmıştır.

Kendisini tek yanlı değil, çok yanlı yetiştirmek için Arapça ve Farsçayı da öğrendiğini söylüyor. Ama, hiç bir önerisinde ya da uygulamasında, "Araplardan ya da İranlılardan şunu

öğrendim." demiyor. Çünkü, onların skolastik batağında çırpındıklarını biliyor. Ne öğrenecekti Araplardan ya da İranlılardan... Oralarda olanlar, Osmanlı ülkesinde gereğinden çok bile vardı.

Abdullah Lütfi Bey, batının coğrafyasına değil, tutarlı, yararlı dünya görüşüne vurgundu." Bu vatan, bu cennet vatan..." derken küçük, çipil gözleri ışıltı ışıltı. O, ulusunu da, vatanını da çok severdi. Onlardan neyiz eksik? Zekamız mı? Altı ve üstü servet dolu bir vatanımız var. daha ne istiyoruz, bilmem ki?... Uyanalım, onlara yetişmek yollarını arayıp bulalım." önerisinde bulunuyordu durmadan usanmadan...

Geçim sıkıntısı, yollarda soyulmalar, bir türlü sonu gelmeyen yorucu yolculuklar, hor görülme, itilme-kalkılmalar... haklarının verilmemesi ölümle korkutmalar. Hiç bir şey onu yıldırمامıştır. Elazığ Milli Eğitim

müdürlüğüne yazdığı, "Benim tutkum, yalnız ve yalnız öğrenmek ve öğretmektir." derken sağlam kişiliğinin en güzel örneğini vermektedir.

Abdullah Lütfi Bey, öğrenmek, "Öğretmek için öğrenmek" ilkesini benimsemiştir. Bu nedenle, anıtı dikilmesi gereken kişilerden biridir. Ne yazık ki, bugün adını alan okulun önünde alçıdan yapılmış bir büstü bile bulunmamaktadır. Bu görev, Ağın'lularla Abdullah Lütfi Beyi saygıyla ananlara düşmektedir.

Şu, hiç bir zaman unutulmamalıdır : Abdullah Lütfi Bey, sıradan bir öğretmen değildir. O, Pestalozzi, Kerschensteiner (Kerşenstayner) tutarlı eğitim görüşü olan bir eğitimciydi. Onun için ne yapılırsa azdır, yerindedir.

EĞİTİM GÖRÜŞÜ

Abdullah Lütfi Beyin eğitim görüşüne geçmeden önce Osmanlı İmparatorluğunca benimsenen eğitim anlayışına kısaca dokunmak istiyoruz. Bu yapılmadan, onun eğitim tarihindeki yerini saptamak olanaksızdır. Ne var ki, bundan önce eğitim felsefesi üzerinde durmayı biraz yararlı görüyoruz.

Eğitim felsefesi, öğrenme yasalarını, eğitim amaçlarıyla dizgelerini inceleyen, bu

konularda kimi genellemeler yapan bir bilim dalıdır. Başka bir deyişle, toplumun dünya görüşlerini irdeleyen bir disiplindir. Eğitim dalları içinde en özgün olanıdır.

Tarihin hangi döneminde olursa olsun, her örgün eğitim dizgesi, toplum yapısının gerektirdiği bir eğitim felsefesine bağlı kalmıştır. Buna göre, bir eğitim felsefesine dayanmayan eğitim, tutarsız, geçersiz, günübürlük çabalamalardır. Böylesi eğitim ya yoktur ya da havada kalmaktadır.

Çağcıl anlamdaki eğitim felsefesi, tanımların içerdiği görevleri yaparken, köklü değişiklikleri, toplumsal değişmeyi, bütünleşmeyi, demokratik ayrımlaşmayı da öngörür. Bunu yaparken de, öteki eğitim felsefeleriyle karşılaştırmalara girişir. Eğitim felsefesi, bu yanıyla bilimseldir. Amaçlar konusundaki çalışmalarıyla da kuramsaldır. Çünkü zamana, toplum yapısına, toplumu oluşturan öğeler topluluklarına uymak zorundadır.

Bu kitap, bir eğitim felsefesinin tüm görüşlerini içeren bir yapıt değildir. Bu nedenle, Abdullah Lütfi Beyin eğitim görüşünü saptamaya çalışırken Osmanlı devletinde geçerli olan eğitim görüşü ile, bunun karşıtı olan eğitim anlayışına değinmekle yetinmek zorunda kalacağız.

Eğitim felsefesinin gerçekçi görüşü, her

zaman her yerde ileriye dönüktür. Bu ilke, her gelişim basamağındaki toplum için geçerlidir. Çünkü, toplumu geriye itmek isteyen bir eğitim felsefesi, amaçla dizge, dizge ile yöntem arasında uyum sağlasa bile, bilimselliğini yitirir. Böyle bir görüş, toplumun dirikliğine ters düşeceği gibi, uluslararası soyutlanmaya neden olur. Yaşama olanağı da bulamaz.

Amaçlar, eğitim felsefesinin temel amaçlarındandır. Gerçekte öğrenme yasaları, dizge, içerik yöntem amacın gerçekleşmesi için vardır. Bu nedenledir ki amaç, topluma, zamana göre politik ya da ideolojik nitelik taşır.

İyi seçilmiş bir yöntem, öğrenme yerine anlamayı sağlar. Çünkü, çocuk için öğrenme, anlama değildir. Anlama, öğrenmeye göre daha kapsamlıdır. Öğrenmeyi, genel olarak ezber etme anlamında kullanırız. Anlama ise, bir şeyi temelden, özü ile kavramaktır. Osmanlı toplumundaki eğitim felsefesi, 1869'daki girişim, buna dayanıyordu. 1913'teki Tedrisat-ı İbtidaiyye, Kanun-i Muvakkati böyle idi. Cumhuriyet'ten sonra, 1926'daki programla bu yöntemin yirminci yüzyılın değil, 15-16'ıncı yüzyılın yöntemi olduğu anlaşıldı. 1936 programında biraz daha ileri gidildi. 1948 programında ise ilkokulun amaçları, öğretim ilkeleri ile ilkeler saptandı. Programın sonuna bir de çocukların

gelişim dönemleri, bu dönemlerdeki psikolojik gelişimleri, toplumsal ve fizik yapılarındaki özelliklerle ilgili bir çizelge konuldu. Böylece, yirminci yüzyıla yaraşır bir programa kavuşuldu.

Eğitim felsefesinin ilgilendiği konulardan biri de yöntemdir. İyi seçilmiş bir yöntem, kuşkusuz ki, öğrenme sürecini olumlu yönde etkiler, zaman yitimini, erk savurganlığını önler. Bu özelliği ile yöntem, kişiyi, kümeyi, toplumu kısa sürede, en güvenilir biçimde amaca ulaştıran uygulama yoludur. Önemi de buradan gelmektedir.

Örgün eğitim kurumları için düşünülen eğitim felsefeleri, genellikle şöyle sıralanabilir:

- 1- Tanrıbilimsel (Teolojik) görüş,
- 2- Doğacı (Natüralist) " ,
- 3- İnsancı (Hümanist) " ,
- 4- Uşcu (Rasyonalist) " ,
- 5- Gerçekçi (Realist.) " ,
- 6- Demokratik " ,

Yukarıdaki sıralama, en ilkel toplumdan en çağcıl topluma göre yapılmıştır. Bu açıklamayı yapışımızın nedeni, eğitimden anlayan kişilerin, dünyanın uzay ve bilgi çağına girdiği dönemimizde, Türkiye'nin nereden nereye çekilmek istendiğini saptama

malarına yardımcı olmaktır. Bu gün Türkiye, gerçekçi görüşü benimsediği halde, son bir çabayla tanrıbilimsel görüşe çekilmektedir. Bu görüş, çocuğun gelişim basamaklarına göre değil, kendi isteklerine göre biçimlenmesini isteyenlerin görüşüdür. Bu görüş, mahalle mekteplerinin, medresenin görüşüdür. Bu görüşü benimseyenler, bundan dört yüz yıl öncesinin özlemini çekmektedirler.

Günümüzün saygın eğitim görüşü, gerçekçi eğitim görüşüdür. Bu görüş, eğitim-öğretim amaçlarının, ilkelerin, yöntem ve uygulamanın saptanmasında bilimsel verilere bağlı, toplumsal yapıyı etkileyen gelişim öğelerine, uluslararası ilişkileri belirleyen ölçütlere geniş ölçüde yer verir. Tarihsel oluşumları da gözönüne alıp, toplum için en geçerli yöntemleri, doruktaki amaçları, doğruluğundan kuşku duyulmayan konuları, en tutarlı yöntemleri belirgin biçimde yansıtır.

Toplum, durugan bir varlık değildir. Özellikle geriye dönük bir varlık hiç değildir. Bütün gerici ve tutucu çabalara karşın, toplum ilerler. Başka bir deyişle, hiç bir olumsuz etkileme, toplumun yeni dünya görüşleri edinmesine engel olamaz. Tanrıbilimsel görüşe özlem çekenler, düşüce tembellerdir. Ne var ki, bunların girişimleri,

eğitim sürecindeki gelişmeleri yavaşlatmaktan da geri kalmamaktadır. (Hafız okulları, Kuran Kursları, imam-hatip okulları) birer örnektir.

Bu açıklamadan sonra kimileri, "Öyleyse Osmanlı İmparatorluğunun bir eğitim felsefesi yoktu. Olsaydı, bu kadar geri kalabilir miydik?" gibi düşünebilirler. Bu yargı hiç de doğru değildir. Her toplumun olduğu gibi, bizim de bir eğitim felsefemiz vardı. Ancak, o eğitim felsefesi tümünden bilim dışıydı, çağdıydı.

O dönemlerin eğitim felsefesi, bütün yönleriyle Tanrıbilimseldi. Bu görüşün amacı, bireyi öteki dünyaya hazırlamaktı. Bilimsellik çelişen, dogmatizme dayanan bu görüşün katılığı, çağdıılığı da, yaşanan içinde bulunan dünyayı görmemektir. Çünkü kendi amaçları dışındaki hedefler, amaçlar ya gereksiz ya da küfürdü. O görüşe göre, toplum değişmez. Öyle ise amaç da değişmeyecektir. Oysa, XVI. yüzyıldan bu yana dünya hızlı bir değişim sürecine girmiştir. Elbette ki, eğitim sürecine de. Çünkü dünya, bu değişim sürecini yaratan Rönesans'ı çok iyi algılamaktadır. Geri kalmışlığımızın nedeni, bu sürecin dışında kalmış olmakla açıklanabilir. Nedeni burada aramak gerekir.

Sözünü dinletemeyen Abdullah Bey,

öğretmenlere şöyle seslenmektedir : "Felsefe bilmeyen kişi, hiç bir zaman eğitim sorumluluğu yüklenmemelidir. "Bu, ne demektir? Bu sorunun yanıtını gene kendisinden dinleyelim:" Eğitim, ruhbilimin verilerinden, eğitim biliminin yardımından yoksun kaldıkça yürütülemez. Yürütülse bile, şimdiki gibi olur. Bu da eğitim midir? Kaç tane bilgimiz, kaç tane filozofumuz, kaç tane düşünürümüz var? Dünyanın en yeteneksiz ulusu biz miyiz? Hayır, asla. Öyle ise eğitimimize yeni bir yön verme zorundayız. Batılı ülkeler, ilerlemenin yolunu böyle buldular. Biz de onlar gibi yapmalıyız..."

Abdullah Lütfi Bey, öğrendiği Fransızca yoluyla Batılı bilginleri, filozofları, düşünür ve eğitimcileri yeterince tanımış, onların görüşlerini özümsemiştir. Batı uygarlığını doğuran eğitimin özelliklerini çok iyi anlamıştır. O eğitimin inceleyici, gözlemci, deneyimci ve deneyci, araştırmacı özelliklerine tutkundur. Özlemlerini, anlayan arkadaşlarına açar, "Bizde, yer demir, gök bakırdır. Bütün yetkili kulaklar sağırdır. Hala bugünkü sistemi sürdürmek isterler. Bundan daha acı bir şey olabilir mi?" diyerek yakınır.

Tanrıbilimsel eğitim görüşü, içerikte değişiklik yapmamayı önemli bir beceri sayar. Bir sürü dogmalarla doldurulan eğitim programı, (o da varsa) deney dışı, önsel

(a priori) bilgiler yığındır. Bu bilgilerin hiç birisinin dünyasal yaşamla ilgisi yoktur. Bu nedendir ki, Türk toplumu, geçersiz yığıntılar yüzünden Batı uygarlığına kapalı kalmış Rönesans dışına itilmiştir.

Bu eğitim görüşü, yöntem bakımından da verimsizdir, sakıncalıdır. Bu görüşün yöntemi, ezberciliğe dayanır. İncelemeye, gözleme, deneye, deneyime işbirliği içinde grup çalışmasına olanak vermez. Kim daha çok ezberlerse, o başarılı sayılır. Bu yöntemle edinilen bilgi, kısa sürede uçup gidecek, sıkıcı bir yük niteliğindedir. Bu bilgi, eğitici değildir. Araştırma, bulma, yaratma gibi yetenekler uyandırmaz insanda, kişiliği geliştirmez. Bununla birlikte, bu görüş, bilim, teknik, teknoloji, felsefe gibi inanışlara, görüş ufkunu genişleten disiplinlere karşı kapıları sıkı sıkıya kapatır.

Tanrıbilimsel eğitim görüşü, eğitimin en önemli ilkelerinden olan bireyselliğe hiç yanaşmaz, özel yetenekleri gözönünde bulundurmaz. Herkesten belli ölçüde bilgi ister. Değerlendirmesi ise, kişiye zamana, yere, sevgi ve nefrete göre değişen bir savsaklama ve haksızlıklar örneğidir. Onun değerlendirmesi, haksız, kayırmaların sergilendiği bir göstereştir.

Bu görüşün, Osmanlı İmparatorluğunun son zamanlarına kadar ağır bastığını sanmak,

yanlış olur. Bu görüş, İmparatorluğun gerilemeye başlamasıyla yaygınlaşmış, yoğunlaşmıştır. Bunun böyle olmasını, aşağılık duygusuna, yazgıcılığa, kabuğuna çekilmeye bağlamak gerekir. Konunun başka türlü olmayacağı kanısındayız.

Bu eğitim anlayışı, kökleşip yerleşince hangi yönden gelirse gelsin, bütün yeniliklere karşı çıkmıştır. Bu nedenle, Damat İbrahim Paşanın karşısına Patrona Halil'i, III Selim'in karşısına Kabakçı Mustafa'yı, II Mahmut'un karşısına da Yeniçeri Ocağını dikmiştir. Dahası var. Bu görüş, uygarlık aracı basımevine iki yüzyıl sonra, hem de sınırlı olarak izin vermiştir.

II. Meşrutiyet'in karşısına dikilen yobazlarla Mustafa Kemal'in karşısına dikilen Kuve-yi İnzibatiye, Menemen yobazları, hatta büyük Kurtarıcının canına kastetmek isteyen İzmir suikastçıları, bu çürük eğitimle beyinleri yıkanmış kimselerdi. Çünkü, o eğitim anlayışıyla yetişenler, ancak o tip kimseler olabilirlerdi.

Tarımsal eğitim anlayışıyla yetişenlerin özelliklerini şöyle özetleyebiliriz:

1- Kişisel yönden: Girişim yoksunluğu, değerlendirmede özel çıkarıcı; değer duygusu yetersizliği, yazgıcı, bencil, davranışlarda olumsuzluk, sonuç olarak beceriksizlik, kapı kulu anlayışı, özgürlükten kaçma gelene

ağam, gidene paşam, deme alışkanlığı,

2- Ulusal yönden: Osmanlıcı, ümmetçi, bağımlılığa yatkınlık, egemenliği hiçe sayan, ulusal ve evrensel kültüre kapalı oluş, ulusal tarih bilincinden yoksunluk, toprakaltı ve topraküstü kaynaklara ilgisizlik, "Bugün bulduk bugüne, "Hak kerimdir yarına."cı ve ayrıcalıklara, zorbalıklara payanda olma, "Dedelerimden ne gördümse onu yaparım." diyen,

3- Toplumsal yönden: İşbölümüne, dayanışmaya ve ortaklığa ilgisizlik, değer yargılarının değişmemesinden yana olma, sömürüldüğünün ayırımına varmama, yeniliklere karşı çıkma, yerli ve yabancıların buyunduruğu altına girme eğilimi

4- Ekonomik yönden: Pahalı ve ilkel tüketiciliğe dönük bir tarım ekonomisine sıkı sıkıya sarılma, ulusal gelirin adaletsizce dağılımına göz yumma, ulusal egemenliğe gölge, ödücülüğe ilgisiz kalma, tecimin, yabancıların ve azınlıkların hakkı olduğunu sanma,

5- İnsanlık ilkeleri bakımından: Hoşgörüsüzlük, bağnazlık, acımazsızlık, din ve mezhep ayrılıklarını körükleme, uluslar topluluğundan soyutlanma, eğilimleri, günümüz uygarlığını oluşturan gerçekçi atılımlara sırt çevirme.

Sanki Merih'te yada hiç tanınmayan bir gezegende yaşıyoruz. Gözlerimizi kapamış, kulak tıkamış, kafamızı devekuşu gibi kuma sokmuşuz. İşte böyle olur Tanrıbilimsel eğitim felsefesinin sonuçları.

O eğitim görüşü, dayandığı hukuka göre çağcıl anlayışa tümenden ters düşmektedir. Bu görüş, kadını erkekle eşit saymaz. Kadın, yarım adamdır. O eğitimi görmüş olanlar, bir çıkış yolu bulsalar, eski kalıt hukukuna hemen dönerler. Bugün bile bunun özlemi vardır. Bu görüş kadına okuma hakkını bile çok görür. O görüşe göre, kadının toplumdaki yeri, dişi ve ana olarak değerlendirilmelidir. Cumhuriyet kurulduğu zaman okuma-yazma oranımız %8 idi. Bu oranın kimi kent ve kasabalarla ilgili olduğu düşünülürse, durumun ne kadar acı olduğu ortaya çıkar. Kaldı ki bu oranda kadının yeri olmadığı da bir gerçektir.

Tanrıbilimsel eğitim görüşüne gereğinden çok yer verdiğimiz eblette ki okuyucunun gözünden kaçmamıştır. Bu tutumumuzun nedeni şu: Yaşama, uygarlıkla ilgisi olmayan soyut kavramlar üzerine kurgular düzenleyen bu eğitim anlayışı, Türk toplumunu kötürümleştirmiştir. O kadar ki bugün bile bu görüşün temsilcileri, halkımızı o yöne çekmeye uğraşıyorlar, bunu yaparken de, hiç bir sakınca görmüyorlar. Sürekli olarak beyin

yıkıyorlar. Örneğin, bir hükümet yetkilisi, "Yakında 130 imamhatip okulu daha açılacaktır." diye sözde Türk halkına muştı vermiştir.

Peki ama, okullar ne yetiştirecekler? Bilim adamı, filozof, düşünür, pedagog, dünya çapında üne kavuşmuş sanatçı, hidrojen bombasının etkisini sıfıra indirecek bilgin, topraklarımızı karış karış inceleyip en uygun tarım çeşitlerini önerecek araştırmacı, toprakaltımızı avucunun içi gibi bilen uzman, ses duvarını aşan uçakları kağıt arabası kertesine indirecek ekipler mi?.. Ne gezer... Bu girişimlerin arkasındaki yerli ve yabancı gerçek niyetleri tez zamanda yakalamamız gerekmez mi? İşte Abdullah Lütfi Bey, vicdanının sesini dinlemeye başladığından bu yana bunun peşinde koştu.

Din, toplumsal bir kurumdur. Elbette ki ona da gereksinimimiz var. Ancak şunu da unutmamalıdır ki, dinin gerçeğini, gerçek dindar öğretir. İşte biz bu konuda yayayız. Politikacıların peşinden koşan, onlara takılıp maşalık eden sahte dinciler değil. İmam hatip okullarını çoğaltacaklarını söyleyenler, kendilerine yordakçı yetiştirmek istiyorlar. Ülkedeki imamhatip okullarının sayısı, öğretmen okullarının üç katı olursa, yeniden 130 tane daha açılmak isteniyorsa, o ülkenin nereye götürülmek istendiğini, şapkamızı

önümüze koyarak derin derin düşünmemiz gerekmez mi?

Abdullah Lütfi Bey, II. Abdülhamit'in en acımasız döneminde şöyle konuşur: "Ahlaksızlık bizde, yalancılık bizde, insafsızlık bizde, cahillik bizde. Tanrının huzuruna ne yüzle çakacağız? Yoksa yetimlerin haklarını yediğimiz, devleti soyduğumuz, aydınlıklara gözlerimizi yumup hayvansal bir ömür geçirdiğimizle mi?" Sesini biraz daha yükselterek "Mazlumlara zalimlik, zalimlere payandalık ederek mi?"

Abdullah Lütfi Bey, Türkiye'yi de, dünyayı da çok iyi biliyordu. Onun zamanında, bilimsel dizgimiz doğayla, toplumla, başka uluslarla ilişkimizi kesmiştir, koparmıştır. Buna karşılık azınlıklarımız, özel okulları yoluyla çoktan dünyaya açılmışlardır. Batının gerçekçi eğitim anlayışı bu okulların resmi programlarına girmemiş, o programların içine sinmiştir. Gerçekçi eğitim anlayışı, bu okullarda ondokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında tümünden benimsenmiştir. Bu durumu gören ve değerlendiren Abdullah Lütfi Bey, "Kardeşlerim, kulağınızı ardınıza atarak çevrenizi dinleyin. Bizde ve dünyada neler olup bittiğini anlamaya çalışın. Yoksa bu aşağılık duygusundan kurtulamayız." demektedir. Tanrıbilimsel eğitim anlayışına

başkaldırı değil de, nedir bu sesleniş?...

Ülke bizimdi. Ama, Cumhuriyet'ten önceki dönemde sütün kaymağını azınlıklarla onların yerli ve yabancı ortakları yiyorlardı; aşırıyorlardı. Çünkü ekonomik güç, tecimsel girişim onların elindeydi. Endüstri toplumunun bütün özellikleri azınlık okullarında okutuluyordu. Bizim zavallı toplum ise, endüstriden ve ekonomiden anlamadığı gibi, tecimi de onlara kaptırmıştı. Çünkü, tecimle uğraşmayı aşağılık bir meslek sayıyorduk. Onlar ise gizlice, içlerinden kıs kıs gülüyorlardı.

Endüstri, yeni boyutlar kazanmış, toplumsallığa yöneliyordu. XIX. yüzyılda. O yüzyılın sonlarına doğru, Bunu başarabilmek için de bir yandan hammaddeyi ucuza kapatırken, öte yandan geri kalmışları alabildiğine sömürüyorlardı. Bu sömürü düzeninin odaklaştığı ülkelerden biri de Türkiye idi.

Gelişmişlerin kapitalistleriyle ilişki kuran azınlıklar, yoksullukların kol gezdiği Türkiye'de bir başka dünyada yaşar gibiydik. Çepleri dolu, sırtları pek, sağlıkları yerinde, bakışları dikti onların. Her yararlı işin içinde onlar vardı. Hasta adamın damarları kurumuş, emile emile iliği tükenmişti. Ama, bütün bunlara karşın, Abdullah Lütfi Bey, umutsuz değildir. Erkek ve tok sesiyle haykırır": Neyimiz eksik onlardan? Zekâmız

mi, toprakaltı, topraküstü kaynaklarımız mı? Hiç bir şeyimiz eksik değil onlardan. Her şeyimiz bol bol var. Yalnız bir şeyimiz eksik onlardan : Dünya görüşümüz, uygarlık anlayışımız. Silkinelim bu uyuşukluktan, bu aşağılık duygusundan. Koskoca bir İmparatorluğu böyle yeyip bitirdik. Yeter artık, uyanalım... "Bir İlkokul öğretmeninini çapını çok aşan bu haykırışlar ömrü boyunca sürecektir.

Osmanlılıkta ulusçuluğun yeri yoktur. Ulusçuluğun sözü bile edilemezdi. Çünkü Osmanlılık varken ulusçuluk da ne oluyor-muş... gibilerden bir de yasak konurdu. Bunun için, Osmanlıda ne ulusçuluk, ne de ulus bilinci filizlenebilmiştir. Oysa, azınlıklar harıl harıl ulusçu akımlara atılmaktadırlar. Ulusçuluklarının gerçekleşmesi için, sürekli olarak Osmanlıyı kemirmektedirler. Tarihimiz tanıktır ki, okulu bulunmayan kasabalarda bile birer medrese vardır. Bu medreseleri bitirenler ne kazanırlardı dersiniz? Hiç bir şey.

Tanrıbilimsel eğitim felsefesinin temelinde ümmetçilik vardır. Bu nedenle, bir toplum, hem ümmetçi, hem ulusçu olamaz. Bugün bile tartışılan ulusçuluğumuzun nedenini nerde arayabiliriz? Ama, bu gerçeği kavrayan, kavrasa bile açığa vuran, bu konuda halka seslenenlerin sayısı ne yazık ki

azdır. Tuzu kuru olanlar özel çıkarlarının peşindedirler. Büyük topluluk ise uyumaktadır.

Ünlü bir yazarımız, şöyle bir söz söylemişti: "Çile çekmeyen varlığını duymamaz..." Abdullah Lütfi Bey, çok çile çekmişti. Ama, boyun eğerek, teslim olarak değil. Biz de diyeceğiz ki, "Çile çekmeyen Abdullah Lütfi Beyi anlayamaz... Abdullah Lütfi Bey, masalarda oturup ahkâm kesmemiştir. Savaşımını, halkının aydınlanması için vermiştir. İradesini bileyerek, çevresini uyararak, her türlü çekinceyi göğüsleyerek vermiştir. Abdullah Lütfi Bey.

Tanrıbilimsel eğitim görüşünü sertçe eleştirmemiz kimi çevrelerce yadırganabilir. Böyle bir olasılık, elbette ki inancımızın değişmesine neden olamaz. Görevimiz, gerçekleri yansıtmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Bu görevi, elimiz kalem tuttuğu sürece sürdüreceğiz. Şunuda kesinlikle belirtmeyi zorunlu görüyoruz : Bu eğitim anlayışı, Türk ulusunu Batı uygarlığının yüzyıllarca gerisine itmiştir. Bunun böyle olmasının nedeni, politikacıların bilinçli ya da bilinçsiz davranışlarıdır. Sanırız ki, Patrona Halil'in, Kabakçı Mustafa'nın, Derviş Vahdeti'nin, Şeyh Said'in, Menemen dervişlerinin eylemlerinde, ardında kötü politikacıların elleri vardır. Bu, böyle biline.

(DEVAM EDECEK)

HOZAKBURUN KARADAĞI

Yeşerince Baharın, Muhayyel güle benzer,
Güllerde Kelebekler, duvakta tüle benzer.
Cıvıl, cıvıl kaynaşır, oğlak, kuzu etekte,
Sabah esen rüzgarın, dem saçan yele benzer...

Yazın şakko, mamuğun, renk verir kara yere,
Her yanın kol salmış zümrüt, yeşil bir dere..
Türlü nimetlerinle cana sen can katarsın
Suların abuhayat, hepsi benzer kevsere..

Yorulan, soluyanlar gölgende uzanırlar
Karadağ denilince hepsi seni tanırlar
Göbek atar heryanın, aşıkların kaynaşır.
Bin derde deva veren seni melhem sanırlar.

Hazan olursun kışın, güzelliğinki gider
Şahlanırlar ağaçlar tipi dal, budak dider.
Her tarafın inilder yedi başlı dev gibi,
Domuzlar düğün, bayram, sürü, sürü dans eder..

Saz çalar, keman çalar gün batanda ağaçlar,
Eğilir, doğrulurlar o gün dik olan başlar.
Karadağsın, karadağ, adın dillerde destan.
Yazın gölgen çok serin kışın sovuğun haşlar..

Uluorta dolaşır korkusuzca yılanlar.
Birkaç insan sesi var onlar köyde kalanlar.
İçinde nebir ekin, nede ekenlerin var,
Üç topal, beşte bekar, birde çoban duranlar..

HÜSNÜ AYDOĞMUŞ

SON PİŞMANLIK

Altan İLTER

-Bir çay, iki kola lütfen...

Birden irkildim. Bu ses... aman Tanrım bu ses bana sanki birisini anımsatıyor. Hafifçe başımı çeviriyorum. Bir kadın ve karşısında iki çocuk. Kız sekiz, oğlan ise tahminen beş yaşlarında kadar. İkisi de sarı saçlı... yüzleri hafifçe çilli... gözler boncuk mavisi... insanın içini açan, ruhunu okşayan bir mavilikte. Çok tatlı çocuklar... çok sevimliler.

***

Tren sallıyor... hem de çok fazla sallıyor. Şirketin işlerini takip için gittiğim Ankara'dan dönüyorum. Çukurova Ekspresi... temiz, tertemiz bir tren. Restoranda aperatif bir yemek sonrası hafiften demleniyorum. Rakı bardağım buz gibi. Bu meret buz gibi olunca ne de güzel oluyor. Kaymak gibi... bal gibi. Bir yudum daha alıyorum.

***

Bakıyorum kaçamak gözlerle o çocuklu kadına. Bakıyorum... bakıyorum sevgiyle. Mutsuzluğumu unutmak düşüncesiyle sanki. Sarı, sapsarı saçları omuzlarına dökülmüş. Elâ gözleri capcanlı... ama mahzun ve kederli. Belki de bana öyle geliyor. O gözleri kederli görmek, mahzun ve çaresiz hissetmek, sanırım ki öyle algılamamdan kaynaklanıyor.

Birden gözgöze geliyoruz. Evet o... evet o... o.. o. Tanrım nasıl olur... olamaz... olamaz, bu mümkün değil. İçkiyi çok mu kaçırdım yine? Çok mu içtim farkında olmadan? Düş mü görüyorum yoksa? Yoksa... yoksa bu bir gerçek mi?

***

Babam yaz tatillerinde beni hep halamların yanına yollardı. Sabırsızlıkla okulların kapanmasını bekledim o şirin kasabaya tekrar gidebilmek için. Adana'dan iki-üç durak önce gelen istasyon. K.. istasyonu. Ufak, ufak ama çok şirin, çok güzel bir kasaba. Eski yapı bir istasyon binası... içinde tahta masalar... akşamları demir parmaklıkları takılan bilet gişesi... ve o istasyonda eniştemle birlikte görev yapan Makasçı Hüsnü amca.

İstasyon bahçesi sanki bir cennet. Limon, turunç, kestane, ıhlamur, söğüt, akasyalar... hele o dut ağacının kuru dalına yaptığımız salıncak. Sallan... sallan... ayaklarımız sanki güneşe degecek sanırdık.

Benden iki yaş küçük olan halamın kızı Firdevs, yaz tatillerimdeki en iyi arkadaşım. Makasçı Hüsnü amcanın kızı Belgin de, Firdevs'le hemen hemen aynı yaşta. Belgin'in ufak kardeşi Metin'i ilk gördüğümde ise henüz kundaklıydı. Her yıl onu biraz daha büyümüş görürdüm.

Istasyonun bahçesi, büyükleri saymazsak bizlerin mekânıydı. Çamurdan yaptığımız evler, bazen bir Osmanlı Sarayı, bazen o yıllarda adını tam olarak söyleyemediğimiz bir ülkenin gökdeleni olurdu. Saklambaç, çelik çomak, körebe... daha daha ne oyunlar. Çoğunun adını şimdi anımsıyamıyorum bile. Sabahın köründen, akşamın alacakaranlığına kadar koşardık... koşardık. Ne güzel günlerdi o günler. Ne güzeldi. Çocuk olmak güzeldi. Bu çocukları sevgiyle bağrılarına basan halam, eniştem, Makasçı Hüsnü amca ve karısı Emine teyze güzeldi. Hepsini kendi annem, babam gibi severdim. Hem de ne çok severdim.

* * *

Yıllar birbirini kovalıyordu. Zaman acımasızdı. Hepimiz büyüyüp serpiliyorduk. Bilgisayar Mühendisi olmama bir yıl kalmıştı. Firdevs, Ortadan sonra okumamıştı. Halam gibi ev hanımı olmak ona daha cazip gelmişti. Elindeki oya, dantel onun tek uğraşydı sanki. Belgin ise Adana'da okuyordu. Akademinin üçüncü sınıfındaydı. Dolu... capcanlı bir kızdı. Sevgi dolu... kültür dolu. Çocukluk arkadaşım aşkım olmuştu işte. Artık yaz tatillerinin gelmesini daha bir iple çeker olmuştum. Tatil olsun ki ona kavuşayım. O narin ellerini avuçlarıma alıp sıkayım, sıkayım. Tertemiz duygularla o elâ gözlerine doya doya bakabileyim. Firdevs'in o hain bakışlarından kurtulabildiğimiz ölçüde.

* * *

Okullarımızı bitirmiştik. Mezuniyetimiz, evliliğimizi perçinleyecek bir sigorta idi. şimdi. Dilimizden hep pembe boyalı evler, sırça köşkler, tıpış tıpış yürüyen çocuk sözcükleri dökülüyordu artık. Tıpkı romanlardaki, filmlerdeki gibi... Kendimizi o kadar inandırmış, o kadar inanmıştık ki. Mutluluk bizim simgemizdi. Mutluluk bize kollarını açmıştı. Mutluluğu beraberce kucaklayacaktık. O günler yakındı... hem de çok yakındı.

* * *

Salı... o uğursuz Salı. Bir öğlen vakti, annemle babam ansızın indiler trenden. Habersiz... ulaksız. Önce şaşırđım. Şaşkınlığım geçince de çok sevindim. Nasıl sevinmezdim ki. Yılların birikimini, biricik oğullarının karasevdasını nihayet öğreneceklerdi. Kararlıydım ve koskoca bir Bilgisayar Mühendisiydim artık. Bundan daha iyi bir fırsat mı olurdu? Pısrıklığım, sünepeliğın sırası mıydı şimdi? Şans yüzüme gülmeye başlamıştı. Açacaktım... açacaktım artık onlara sırrımı, "Seviyorum" , "Çok seviyorum" diyecektim. Haykıracaktım onlara... haykıracaktım. Anneme, babama... hele hele o hain gözlü Firdevs'e. Seviyorum... seviyorum... çok çok seviyorum diye haykıracaktım. Hem de yüzlerine karşı.

* * *

El öpmeler, sarılmalar, hasret gidermeler. Ankara'daki komşularımızdan, arkadaşlarımdan haber sormalar. Hepsi birer formalite. Bekliyorum, annemi ne zaman yalnız yakalayacağım diye.

Babamın o kalın kaşları, siyah kıllı yanakları, niko-tinden sararmış dişleri ve içkiden kan çanağına dönmüş gözleri hâlâ korkutuyor beni. O gözler, o kanlı gözler çocukluğumdan beri korktuğum, ürktüğüm o kanlı gözler. O gözler benim karabasanım. Korkum, başarılarım, belki de her yaz bu kasabaya kaçışımın bir gizli sırrı, bu kanlı gözler. O gözleri düşündükçe korkuyorum, siniyorum. Haykırmak ha! Nerede o yürek sende be Behzat... nerede o yürek.

* * *

Akşam yemekten sonra, babamın alkol kokan pis nefesi sessizliği bozuyor.

- Hanım, getirsene şu tatlıyı... tatlı yiyip, tatlı konuşalım.

Tatlı konuşmak ne demek... ne demek tatlı konuşmak. Dikiyorum kulaklarımı merakla. Dizlerim titriyor. Küçülüyorum... küçülüyorum. Sanki başım masanın hizasında kalıyor. Ayaklarım sanki yere değmiyor. Küçük bir adamım ben... çünkü babam yanımda. Ben bir hiçim.

* * *

O gece.. o uğursuz Salı gecesi. Firdevs'le sözümler kesildi. Pembe boyalı evim, sırça köşüm hepten yıkılmıştı. Ben onların altında kalan bir enkazdım. Güçsüz... zayıf... biçare. Belgin'in yanında aslan kesilen, ona ümitler veren ben miydim acaba? İyi ki Belgin yoktu. İyi ki Belgin yoktu bu masada. Susmuştum... Aşkım, gençlik hülyalarım yoktu. Ben yoktum artık.

* * *

Orada daha fazla kalmamızın bir anlamı yokmuş. Babamın düşüncesi idi bu. Tatlı yiyip, işi tatlıya bağlamışlardı ya! Daha fazla kalıp, onlara yük olmak doğru muydu? Ertesi günkü trenle hemen Ankara'ya dönecektik. İşe girmemden birkaç ay sonra da evlenme işlemimiz başlayacaktı. Emir demiri keserdi. Emir büyük yerden gelmişti. İtiraz ne kelime... karşı koyabilecek o güçlü insan nerde.

* * *

O gece... o gece hiç bitmedi. Sevgilim, ilk aşkım gözlerimde... elleri ellerimde döndüm sabaha kadar yatağın içinde. O yumuşak yatak, bir çakal yuvası olmuştu sanki. Uyusaydım bu bir kabusdur diyecektim. Uyumak ne mümkün...

* * *

Trenin düdüğü sesi duyuluyordu artık. O tren beni K... kasabasından ayıracaktı. O tren beni benden ayıracaktı. O tren, canımdan çok sevdiğim sevgilimden yollarımızı yaşam boyu ayıracaktı.

Son kez baktım o eski istasyon binasına. Kuyunun başında gördüm... gördüm onu. Su çekiyordu. Bakıştık bir an gözgöze. Utandım... utandım Belgin'den. Gözlerimi yere indirdim.

* * *

Eni'temin işaretiyle trenimiz yavaş yavaş hareket etti bile. Babama belli etmeden kuyuya doğru bakıyorum. Belgin de bakıyor. Hem de sevgiyle bakıyor. Gözlerindeki o esrarlı bakış şimdi daha bir anlamlı. Aman Tanrım ne oluyor? Belgin koşuyor. Trene doğru koşuyor. Geliyor, yaklaşıyor... yaklaşıyor.

Belgin'i terinin altından çıkarıyorlar. Etraf kan gölü... rayların ortasında bir sağ bacak.

İlgilenemiyorum. İlgisiz kalıyorum... ve trenimiz sessizce hareket ediyor.

* * *

Bakışıyoruz gözgöze... elâ gözleri sevgi dolu... aşk dolu. Yüzü hafifçe kırışmış. Ama hâlâ güzel... hem de çok güzel. Hep karşımda kalsın, otursun istiyorum. Onun gözlerine bakmak, ellerini avuçlarıma alıp doyusuya okşamak istiyorum.

* * *

-*"Cenap, oğlum haydi yatmaya gidelim."* sözleriyle irkiliyorum. Çocuklar önden çıkıyor, arkalarından da Belgin... Son kez yine bakıyor gözlerimin içine. Birşeyler söylemek istiyorum, söyleyemiyorum.

Protez bacağını sürüyerek yavaş yavaş restorandan çıkıyor.

* * *

Kalan yarım bardak rakımı bir dikişte bitiriyorum. Gözyaşlarım, yanaklarımdan ve kırışmış bıyıklarından, beyaz masa örtüsünün üzerine yavaş yavaş damlıyor.

Ama bu damlalar sanki bir pişmanlığın, suçluluğun izlerini taşır gibi kapkara... ruhum gibi kapkara.

* * *

BİZ İNSANDIK

Biz insandık,
Gençlikte buluşan.
Biz insandık,
Sevgiyle kucaklaşan.
Nefreti, sevgiyi,
Birlikte yaşayan.
Biz insandık,
Her şeyi paylaşan.

KURTULUŞ YOLU

Yo! Sakın deneme bunu...
Kurtuluş değildir ölüm yolu
Acı çekmeye dayanmalı Gönül yolu
Sanma sakın, kurtuluştur, ölüm yolu.

Daha bir çok umutla dolu
Her gün acı çeksede, hayat yolu
Kaf dağının ardında da olsa
Ara bul sevgiye giden yolu.

Çok engeller çıkar yoluna
Alay konusu olursun belkide
Mutluluğu çok görürler sanada
Sanma sakın, kurtuluştur ölüm yolu

Murat YAY

HABERLER

AĞIN Merkez İlçe BELEDİYE BAŞKANLIĞI Seçimi oy dağılım durumu

NOT: İl Encümen Üyeliğine :

SHP den NİYAZI SERTTAŞ
RP " ARIF ÖZENÇ

Mahallesi	Partilerin aldığı oy sayısı						Kazanan aday ve adı, soyadı
	Geçerli	MHP	ANAP	SHP	DYP	RP	
EKİREK	42	15	5	8	7	7	
ANDIRI	135	33	10	52	23	17	
HACIYUSUF	373	79	52	136	16	90	
LOLLAR	316	104	25	74	13	100	
VAHŞEN	117	4	14	9	84	6	
UZUNGİL	283	74	43	105	6	55	
TOPLAM	1266	309	149	384	149	275	

SHP. Adayı M.Erol KORKMAZ
384 oyla kazandı.

Belediye Meclisi üyeliğine : SHP.den Yandımata N. Nihat

" Ögünç Hasan

" Biçici Ali

" Ercan İlhan

" Sakagil Servet

MHP.den Karadağ Mehmet

" Karakaş H.Avni

RP.den Karakaş Hacıgül

" Polat Kemal

Yedekler : İki MHP. den

İki RP. den

Beş SHP.den

MART-1994 Ayı içinde AĞIN Nüfus Müdürlüğüne ulaşan nüfus değişim durumunu gösterir çizelge:

<u>Mah. veya köyü</u>	<u>Doğanın baba adı, soyadı</u>	<u>cinsiyeti</u>	<u>doğum günü ve yeri</u>	
Hacı yusuf mah.	M. Sait Yalçın	Kız	1.3.1994	Malatya
Hozakpuk köyü	Orhan İ. Yorulmaz	Erkek	5.3.1994	Antalya
Vahşen Malı.	Hasan Erben	Kız	1.3.1994	Malatya

<u>Mah. veya köyü</u>	<u>Doğanın babâ adı, soyadı</u>	<u>cinsiyeti</u>	<u>doğum günü ve yeri</u>	
Ağdunut Köyü	Baki Demirel	Kız	1.3.1994	Bakırköy
Hacıyusuf Mah.	Sonay İbrahim Yay	Kız	17.3.1994	Elazığ
Ağdunut Köyü	İsmail Bozkurt	Erkek	23.2.1994	Bakırköy
Pul Köyü	Selahatdin Aydemir	Erkek	9.3.1994	Van
Pul Köyü	Selim Kılıç	Erkek	1.3.1994	Altındağ
Lollar Mah.	Kemal Yüksel	Kız	17.3.1994	Elazığ
Küzne Köyü	Cevdet Ayan	Kız	16.3.1994	Altındağ
Vahşen Mah.	Hasan Tankut Köscöğlü	Kız	5.3.1994	Çankaya

Dünyamıza gözlerini yeni açan yavrularımıza analı babalı mutlu ve uzun yaşamlar diler, tüm yakınlarının gözlerini aydınlarız.

EVLENMELER:

<u>Mah.veya köyü</u>	<u>Baba adı-soyadı, nesi olduğu kiminle evlendiği</u>	<u>Evllenme günü</u>
Payamlu köyü	Necmetdin oğ.Mehmet Özdem, Zambulbar'dan Zeynep Polat	8.3.1994
Paşikli köyü	Rıza oğ.Nuretdin Yılmaz, Arapgir'den Nazife Toplu ile	8.3.1994
Gemuhu köyü	Osman oğ. İbrahim Demirel, Arapgir'den Serpil Eygün'le	17.3.1994
Apuşma Mah.	M.Adnan Kızı Aynur Özdem, Antakya'dan Murat Tok'la	1.3.1994
Saracık köyü	Bedrettin kızı Bilenden İkinci, Fatih'den İ.Candaş'la	11.2.1994
Lollar Mah.	Hüseyin oğ.M.Murat Uçkunkaya, Araklı'dan Aynur Eyupoğlu	6.2.1994
Kuzgeçe Mah.	Necdet Kızı S.Çiğdem Korkmaz, Üsküdar'dan Kamil Erdağ'la	19.3.1994
H.Yusuf Mah.	Selami oğlu M.Mete Oğuz, Honaz'dan Hatice H.Pınar ile	23.2.1994

Yeni evlilere mutlu ve uzun yaşamlar diler, yakınlarının gözlerini aydınlarız.

ÖLÜM:

<u>Mah.veya köyü</u>	<u>Ölenin adı soyadı</u>	<u>Öldüğü yer</u>	<u>Öldüğü gün</u>
Kuzgeçe mah.	Niyazi Atalay	Ankara	25.12.1993
Pul köyü	Recep Aydemir	Altındağ	18.2.1994
Ekirek Mah.	Fatma Alpaslan	Eskişehir	27.2.1994
Zambulbar Köyü	Ayşe Ertürk	Etimesut	26.2.1994
Pul köyü	Ömer Gül	Şişli	1.3.1994
Lollar Mah.	Emine Tokmak	Adana	8.2.1994
Hozakpur Köyü	Hüseyin Özpek	Elazığ	12.3.1994
Ekirek mah.	İmmigülsün Güder	Ekirek	19.3.1994

Ölülerimize tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dilekçerimizi sunarız.

HAYDİ BUL

1	2	3	4	5	6	7	8	9	45
									45
									45
									45
									45
									45
									45
									45
									45
45	45	45	45	45	45	45	45	45	45

- 1-) Birden-Dokuza kadar olan numaralar (1,2,3,4,5,6,7,8,9)ilk sıradaki karelere yerleştirilecek.
  - 2-) Her sıranın toplamı soldan-sağa, yukardan-aşağıya ve köşeden-köşeye 45 olacak (Zaten 1'den 9'a kadar olan numaraların toplamı 45'i vermektedir.)
  - 3-) Aynı sırada (soldan-sağa, yukardan-aşağı ve köşeden köşeye olsun) aynı rakam bir kere kullanılacak kati surette 2 defa kullanılmayacaktır.
- Biraz kafa yorgunluğu olacak ama hoşça vakit geçireceğinizi ümit ederim.

Hepinize başarılar, çözüm gelecek sayıda. Saygılar.

Ş. NECMİ ÖZER

T.C. Emekli Sandığı
ANKARA

EROL KORKMAZ

Necibe - Şemsettin Korkmaz'ın oğlu Erol Korkmaz 1944 yılında Ağın'da doğdu. İlk öğrenimini 1955, orta öğrenimini 1959 yılında Ağın'da bitirdi. Bir sene Ağın'da ticaretle uğraşan Korkmaz 1960 yılında Elazığ Erkek Sanat Enstitüsüne girdi ve 1963 yılında mezun oldu.

1963 yılında babası Şemsettin Korkmaz'ın CHP'den belediye başkanı seçilmesi üzerine Ağın'da ticarete devam etti. 1964-1966 yıllarında Diyarbakır 7.Kolordu Merasim Bölüğünde, vatani görevini yaptı.

1967 yılında Ağın Samançayı (Küzne) köyünden Faik Köprülü'nün kızı Emine ile dünya evine giren Korkmaz 1 kız 2 erkek çocuk babasıdır.

1974 yılında Ağın Dericilik Sanayinin montaj kısmında çalışan Korkmaz, fabrika faaliyete geçtikten sonra görevinden ayrılmıştır. İlk okul sıralarında babasına yardım amacı ile başladığı ticaretle uğraşın yanı sıra 1968 yılında halen devam etmekte olan Okul Aile Birliği Başkanlığına seçilmiştir. Ağın'da yapılan sosyal faaliyetlerin hepsinde görev almıştır.

1989 yılı yerel seçimlerinde SHP'den Belediye Meclisi Encümen Üyeliğine seçilmiştir. Aynı yıl Ağın Kültür ve Turizm Derneğini kurarak, 2 senelik başkanlığı sırasında festivallerin başlamasına öncülük etmiştir. 1993 yılı baharında onbeşbin ağacın dikiminde ilçe kaymakamı sayın Hürşit Kuş ile bizzat çalışmıştır.

Ağın Feribotununun 1973 yılında kurularak, feribot işletmeciliğini de yapan Keban Gölü Belediyeler Birliğinden alınarak, Ağın Belediyesine devredilmesini sağlamıştır.

Ağın ve Ağın'lıya hizmeti görev bilen Erol Korkmaz 1994 yılı 27 Mart Yerel seçimlerinde, büyük bir fark ile SHP den belediye başkanı seçilmiştir.

Kendisini en içten dileklerimizle kutluyor, hizmetlerinin devamını diliyoruz.

AĞIN